

ขุนนางชิงบัลลังก์

簪纓問鼎

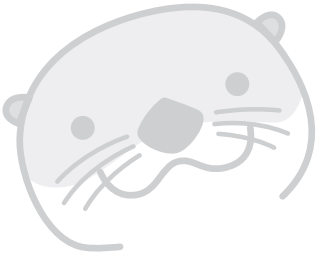
7

อู่เหลี่ยนต้าเสี่ยว

เจียน

Mu Mu Lin

แปล

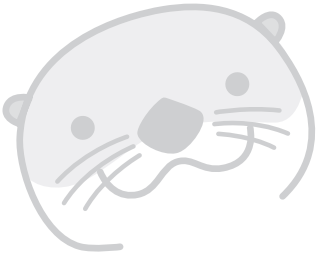

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

✉ @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะผู้อ่านทุกท่าน และแล้วการเดินทางอันแสนยาวนานของเรากับเสียงเพิงก็มาถึงเล่มสุดท้ายแล้วนะคะ และเล่มนี้ทุกคนก็จะรู้แล้วว่า เสียงเพิงจะชิงบัลลังก์สำเร็จหรือไม่ เนื่องจากเรื่องขุนนางชิงบัลลังก์นี้เป็นนิยายแนวการเมืองที่มีทั้งการวางกลยุทธ์และการรบที่เข้มข้น ทำให้สนุกจนไม่อยากจะด้วยความที่เสียงเพิงเป็นคนจากยุคปัจจุบัน ทำให้มีความรู้มากมายหลายสาขา ทั้งปรัชญา ศาสนา คณิตศาสตร์ การแพทย์ การปกครอง ฯลฯ คนอะไรเก่งรอบด้านเลยจริง ๆ

การอ่านนิยายเล่มนี้ ทำให้ได้ความรู้เยอะมาก ผู้อ่านหลายคนอาจสงสัยว่า เนื้อหาในนิยายเรื่องนี้ตรงกับประวัติศาสตร์มากขนาดไหน ก่อนอื่นเลยต้องบอกว่าเสียงเพิงได้ทะลุไปยังช่วงยุคราชวงศ์เว่ยจินตอนปลายที่แวนแคว้นกำลังล่มสลาย ซึ่งตัวละครต่าง ๆ และสถานที่ในเรื่องนี้ก็มิใช่ในประวัติศาสตร์จริง ๆ อย่างเมืองซ่งต่างนั้นถือเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญมาตั้งแต่สมัยโบราณ ซึ่งพอเสียงเพิงได้มาอยู่ในยุคนี้ เรื่องราวจึงแตกต่างออกไปจากความจริง

ตามประวัติศาสตร์ พอหลงหยางหวังซือหม่ารุ่มตั้งตัวขึ้นเป็นกษัตริย์ราชวงศ์จิน ก็สถาปนาเมืองเจี้ยนคัง (เมืองหนานจิง มณฑลเจียงซูในปัจจุบัน) ขึ้นเป็นราชธานี ถือเป็นจุดเริ่มต้นของจินตะวันออก แต่ก็ยังคงมุ่งหวังจะรวมแผ่นดินทางตอนเหนือกลับมาอีกครั้ง ในยุคสมัยนี้มีขุนศึกที่อาสายกทัพขึ้นเหนือหลายครั้ง

และจู่ที่ซึ่งเป็นแม่ทัพปราบอูตริกเป็นหนึ่งในนั้น ชื่อหมากรุกจึงแต่งตั้งจู่ที่เป็นเจ้าเมือง อวีโจวและมอบเสบียงให้ จู่ที่นำกำลังข้ามแม่น้ำไปปราบปรามทัพของลือเล่ออีกทั้ง เข้ายึดดินแดนส่วนหนึ่งของแม่น้ำหวงเหอหรือฮวงโหที่อยู่เหนือขึ้นไปได้ ทว่า ขณะนั้นราชสำนักทางตอนใต้กลับเกิดกบฏหวังตุน เป็นเหตุให้การยกทัพขึ้นเหนือ ของจู่ที่ต้องหยุดชะงัก จู่ที่โกรธแค้นถึงกับล้มป่วยจนสิ้นชีพ หลังจากนั้นลือเล่อ ก็โจมตียึดเหอหนานคืน แผนการรวมประเทศครั้งนี้จึงล้มเหลว

หลังจันทวนตี่ (ชื่อหมากรุก) ขึ้นครองราชย์ หวังเต๋าก็กุมอำนาจบริหาร ส่วนหวังตุนถือครองกำลังทหารคุมอยู่ภายนอก หลังจากจันทวนตี่เสด็จสวรรคต จันทมิงตี้ก็ขึ้นครองบัลลังก์ ต่อมาหวังตุนป่วยหนัก มิงตี้จึงฉวยโอกาสยกทัพ ปราบ สู้ตายหวังตุนป่วยหนักเสียชีวิต กองกำลังที่เหลือถูกกวาดล้างสิ้น อวีเลียง อาศัยฐานะพระเจ้าอาเข้ากุมอำนาจทางการเมือง และต้องการกีดกันจูเยวี่ (น้องของจู่ที่) ที่ครองเมืองอวีโจว และหวาดระแวงซู่จวิน ที่มีความชอบจากการ ปราบหวังตุน ซู่จวินเกรงว่าอวีเลียงจะหาโอกาสกำจัดตน จึงร่วมมือกับจูเยวี่ ยกกำลังเข้าเมืองเจี้ยนคัง แต่ถูกอวีเลียงปราบปรามและยึดอำนาจคืน

ต่อมาหวนเวินที่ครองเมืองจิงโจวในรัชสมัยจันทมิงตี้ก็ยกทัพปราบแคว้นสุ (มณฑลเสฉวนในปัจจุบัน) จากนั้นอาสาบุกขึ้นเหนือเพื่อขยายอำนาจ ทำให้ ราชสำนักจันทหวาดระแวง แม้ว่าหวนเวินจะบุกขึ้นเหนือเพื่อสามครั้ง แต่ก็ถูกตีคืน ทุกครั้ง สุดท้ายจึงทำการใหญ่ไม่สำเร็จ

สังเกตเห็นว่าหลังจากชื่อหมาป่วย ราชวงศ์จิ้นตะวันออกก็ยังสืบต่อไปอีกหลายรุ่น จนสุดท้ายหลิวอี่ยี่ดอำนาจ และตั้งราชวงศ์ซ่งขึ้นมา สถาปนาตัวเองเป็นพระเจ้าซ่งอู่ตี้ จึงเป็นอันสิ้นสุดยุคราชวงศ์จิ้นตะวันออก ซึ่งถ้าทำความเข้าใจ ราชวงศ์จิ้นนี้ก็ซิงบัลลังก์มาจากราชวงศ์เว่ยของโจโฉอีกที

นี่แหละคือประวัติศาสตร์อันยาวนานของประเทศจีน แม้บัลลังก์ของจักรพรรดิแต่ละรัชสมัยจะเต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือด แต่อย่างน้อยเหลือยงเฟิงของเราก็สามารถสร้างรัชสมัยในอุดมคติ แม้จะเป็นเพียงแค่นิยายเรื่องหนึ่ง แต่หวังว่านักอ่านทุกท่านจะชอบนิยายเล่มนี้นะคะ ก่อนจากกัน ขอให้นักอ่านทุกท่านด้วยคำว่า ‘นายท่านเกรียงไกร หยงรู่ย์ไร้พ่าย’ ผกานักอ่านทุกท่านติดตามผลงานเรื่องถัดไปของพวกเราด้วยนะคะ ไว้พบกันใหม่ค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

ທດສະຍານ

ตอนที่ 322

การเดินทางจากจี้โจวมายังปี้โจวไม่ใช่เรื่องง่าย เงินเยว่ขึ้นเรือที่ตงฝิงชู ก่อน แล้วล่องเรือทวนแม่น้ำจางขึ้นเหนือจนถึงเมืองเย่ หลังลงจากเรือ ก็ผ่านด่านผู้ไขว่ไปทางตะวันตกเข้าสู่อาณาเขตบิ่งโจว จากนั้นก็เดินทางบนถนนต่ออีกหลายวันกว่าจะถึงจิ้นหยาง

หนทางครั้งนี้ยาวไกลถึงพันกว่าลี้ ทั้งต้องโดยสารเรือและผ่านภูเขา ทว่าสิ่งที่ทำให้เงินเยว่ประหลาดใจมากก็คือ ตลอดทางไม่พบโจรแม้แต่ครั้งเดียว!

ทั้งๆ ที่ขบวนสินค้าที่เขาติดตามมา ก็คือขบวนที่ลำเลียงเสบียงอาหารเป็นจำนวนมาก!

แต่เรื่องแปลกประหลาดมิได้มีเพียงเท่านั้น นอกจากถูกตรวจสอบตอนผ่านด่าน ตลอดทางล้วนราบรื่นจนกระทั่งถึงจิ้นหยาง พอได้มายืนอยู่ด้านนอกกำแพงอันยิ่งใหญ่ไม่แพ้เมืองเย่ กระทั่งผู้ช้ำของเส้นทางการค้าเช่นเขาก็ยังสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ด่านกำแพงเมืองจิ้นรัตกุมกว่าที่อื่นอยู่หลายส่วน หลังตามผู้คนผ่านเข้ากำแพงเมืองมาอย่างยากลำบาก ผู้ติดตามใกล้ซัดเบื่องหลังอดมองไปรอบๆ ไม่ได้ก่อนเอ่ยชมไม่ขาดปาก “เมืองจิ้นหยางแห่งนี้ไม่ธรรมดาตั้งคาด มีผู้คนมากมายถึงเพียงนี้!”

ไม่อาจตำหนิเขาได้เลยที่ตื่นตื่นมากเกินไป

ถนนกว้างขวาง รถเกวียนขัวักไขว่ ผู้คนแออัด นานๆ ที่จะมีรถสองคัน

วิ่งสวนกันจนต้องรีบหลบ ชาวหูผู้มีสันจมูกโด่งเข้าตากลูงอุฐูเดินไม่ช้าไม่เร็ว เสียงกระดิ่งอุฐูดังกรุ๊งกริ๊ง พ่อค้าของสดเข็นรถแทรกผ่านช่องว่างจนถูกผู้คนด่าทออยู่เนื่อง ๆ สตรีบางคนสวมหมวกมีผ้าคลุมปิดบังใบหน้า บางคนเปิดเผยหน้าตา บางคนหัวตะกร้าไม้ไผ่ บางคนถือกล่องไม้ ไม่รู้ว่าออกมาซื้อของหรือกำลังกลับเรือน ยังมีบุรุษท่าทางเหมือนบัณฑิต ที่ดูเหน็ดเหนื่อยและมอซอ คล้ายเพิ่งผ่านการเดินทางไกล

ทัศนียภาพเช่นนี้ เกรงว่าคงสามารถเห็นได้ในเมืองลั่วหยางยุคสมัยไท่คัง กระมัง

ล่องเรือมาตลอดทาง ระหว่างทางเห็นเยว่เวาะลงจากเรือบ่อยครั้ง ดูว่ามีสิ่งใดเป็นที่ต้องการในตลาด ความจริงทุกอำเภอหรือหัวเมืองในจี้โจวไม่นับว่าเจริญเท่าไร มีแต่ชาวบ้านอพยพ ทั้งยังกำลังบุกเบิกพื้นที่มากมายเพื่อสร้างปรการค่อนข้างดูรกร้างอยู่บ้าง แต่เมื่อเข้ามาในอาณาเขตชื่อโจวโดยเฉพาะเมืองเย่ก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

เนื่องด้วยตั้งอยู่ในชัยภูมิที่สำคัญ ตลาดของเมืองเย่จึงเริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาบ้างแล้ว ดูไม่เหมือนเมืองที่ถูกปล้นชิงอย่างน่าเวทนาหลายต่อหลายครั้งเมื่อสองปีก่อน ผ้าไหม กระจก และเครื่องเคลือบที่ผลิตในบึงโจวล้วนต้องส่งมาที่นี่เพื่อแลกกับเสบียงอาหารที่ทำเรือให้ซึ่ง สินค้าจำเป็นที่เรือสมุทรชนมาก็ต้องผ่านเส้นทางผู้โชวและผู้นำไปไกลส่งไปยังบึงโจวและลั่วหยางเช่นกัน

เงินเยว่จะปล่อยศูนย์กลางการค้าเช่นนี้ไปได้ได้อย่างไร จึงรีบทำการค้าขายสินค้าที่ขนมาจากท่าเรือใหม่ขายหมดในพริบตา เมื่อได้พบผ้าไหมมากมายพอ เขาจึงตั้งมั่นเดินทางไปยังจิ้นหยาง แต่เมื่อได้เข้ามาเหยียบใจกลางของแดนเหนือ เขากลับรู้สึกเสียใจในภายหลังที่ขายสินค้าทิ้งเร็วเกินไป ใยต้องกังวลเรื่องโอกาสทางการค้าในเมืองใหญ่ที่รุ่งโรจน์เช่นนี้ด้วยเล่า

แม้จะเป็นเช่นนั้น เงินเยว่ก็ไม่ได้แสดงออกมาทางสีหน้า เพียงกระแอมไอแล้วแสรังกล่าวอย่างใจเย็น “เกรงว่าคงเป็นเพราะใกล้ถึงการสอรอบฤดูใบไม้ร่วง บัณฑิตจากทุกหนแห่งจึงแห่แหนกันเข้ามา”

“การสอบดีถึงเพียงนั้นเชียวหรือ” ผู้ติดตามคนนั้นยั้งตื่นตะลึง “นายท่านมิสู้ลองสอบดู ไม่แน่ว่าอาจได้ตำแหน่งในบึงโจวมาบ้าง”

“เหลวไหล!” เงินเยว่ตวาดไปคำหนึ่งเพื่อปิดบังความกระอักกระอ่วนของตน เขาเคยอ่านตำรามาไม่กี่เล่ม จะเข้าร่วมการคัดเลือกผู้มีความสามารถระดับนี้ได้อย่างไร ทั้งเขายังมาทำการค้า เกี่ยวข้องกับการสอบเสียที่ไหน!

คนทั้งกลุ่มจึงมุ่งหน้าไปยังตลาดตะวันตก โดยไม่สนใจบรรยากาศแปลกประหลาดบนท้องถนนอีก เมื่อถึงตลาดที่แท้จริง สภาพการณ์ก็กลายเป็นอีกอย่าง พื้นที่ใหญ่โตเต็มไปด้วยร้านรวง น่าตื่นตาตื่นใจเป็นที่สุด! ไม่พูดถึงอาชาติหาดูได้ยากทางตอนใต้ ชนสัตว์ รวมถึงเครื่องเคลือบ กระจาดจถมาย ซึ่งเป็นสินค้าขึ้นชื่อของปั้งโจว กระทั่งความเหนือชั้นของผ้าแพรปักและเครื่องหอมก็ยิ่งแตกต่างกัน

เหตุใดสีสนของผ้าโปร่งจึงสดใสได้ถึงเพียงนี้ ลายปักบนผ้าแพรนี้ปักออกมาได้อย่างไร ที่สอยอยู่ในโหลแก้วหลิวหลิวใช้หัวน้ำหอมหรือไม่ แล้วบนกล่องเครื่องประทีปโคมนี้เป็นรัตนประภาทใด

เงินเยว่เดินจากตะวันออกไปถึงตะวันตกจนสองขาแทบจะขาด ได้พบเห็นของหายากมากมาย แต่พยายามฝันไม่ซื้อสิ่งใด เงินทองในมือเขาพอซื้อของดี ๆ เสียที่ไหน!

เดิมทีคิดว่าเมื่อถึงท่าเรือให้ซึ่งจะหาเงินได้มาก ใครเลยจะคิดว่าคลังสมบัติที่แท้จริงกลับอยู่ห่างเป็นพันลี้ในใจกลางเขาไท่หาง! ทั้งวุ่นวายใจและเหน็ดเหนื่อยกาย เงินเยว่ได้แต่ทอดถอนใจ เตรียมจะหาที่หยุดพัก ขอกินอาหารก่อนแล้วค่อยๆ ไตร่ตรองดูอีกที

สถานที่กินข้าวได้คิดเอาไว้แล้ว ก่อนหน้านี้นอนอยู่ที่เมืองไห่ซึ่งเขาเจรจาการค้าสำเร็จในหอเหมิงไห่ ส่วนในเมืองจิ้นหยางก็มีหอเหมิงอวิ้น ว่ากันว่าเจ้าของเป็นคนคนเดียวกัน นี่เป็นสถานที่กินเลี้ยงที่พ่อค้ารายย่อยในจิ้นหยางชื่นชอบที่สุดในเมื่อต้องทำการค้า ย่อมต้องเข้าไปสืบความไว้บ้าง

หอเหมิงอวิ้นตั้งอยู่ไม่ไกลจากตลาดตะวันตก ห่างกันสองช่วงถนน สามารถเห็นธงเกียรติยศและประตูดุหอได้อย่างชัดเจน หอนี้ไม่เตี้ย ทั้งหมดมีสามชั้น การตกแต่งประดับประดาวิจิตรงดงาม ได้ยินว่าชั้นสามซึ่งอยู่บนสุดรับรองเพียงมหาเศรษฐีเท่านั้น หน้าตาอาหารและเครื่องดื่มด้านในจึงไม่แพ้ในจวนของเหล่าตระกูลชั้นสูงเลย

แต่ชั้นล่างสุดนั้นคล้ายกับหอบเจิงไห่ กว้างขวางสว่างไสว เสียงผู้คนดังจ๊อกแจ๊กจ๊อแจ นอกหอบมีกลุ่มชายหญิงถือตะกร้าขายผลไม้และขนม ทำการค้าเล็กๆ ของตนอยู่ที่นี้

ในฐานะพ่อค้าทางทะเล เงินเยว่ไม่ขาดแคลนเงินเล็กน้อยสำหรับอาหาร แต่จุดประสงค์ที่มายังที่แห่งนี้คือเพื่อสืบหาข่าวสาร ดังนั้นเขาจึงไม่ได้ขึ้นไปห้องรับรองแขกชั้นสอง แต่หาที่นั่งข้างหน้าต่างตรงชั้นหนึ่งแทน โต๊ะกินข้าวในหอสุราแห่งนี้ออกจะประหลาดอยู่บ้าง ตัวโต๊ะสูงกว่าปกติ ตั้งนั่งเองก็ยกสูงขึ้นจากพื้นสองจื่อ สามารถนั่งคุกเข่า ทั้งยังนั่งขัดสมาธิได้ เพียงแต่เงินเยว่กวาดตามอง ก็เห็นว่ามิผู้ที่นั่งห้อยขาอยู่ไม่น้อย ชัดเจนว่าเป็นพวกพ่อค้าทั้งสิ้น จึงไม่มีกิริยาเคร่งครัดสักเท่าใด

หลังเดินมาทั้งวัน เงินเยว่จึงมิได้ใส่ใจอะไรมาก นั่งลงตามสบาย พลองมองรายการอาหารที่เขานอนอยู่บนกำแพง ในหนึ่งป้ายมีรายการอาหารสิบกว่าอย่าง เขานอนอยู่ทั้งหมดถึงสามป้าย มีบางรายการอ่านแล้วรู้สึกคุ้นเคย บางอย่างไม่รู้แม้แต่แน่นอนว่าคืออะไร ยังดีที่ส่วนใหญ่มีราคาเขียนเอาไว้ เงินเยว่พิจารณาอยู่นาน จึงเรียกบ่าวรินชามารับใช้ และสั่งอาหารไปสามอย่าง สุราอีกหนึ่ง

เขาไม่ได้ตระหนักถึงเหินแวง แต่เป็นเพราะการค้ายังไม่เสร็จสิ้น จึงยังไม่ใช่วางเวลาที่จะสำราญกับอาหาร อีกอย่างเขาเป็นคนทางใต้ ใ่วางจะกินอาหารทางเหนือได้อร่อย

ไม่นานนัก บ่าวก็นำกับข้าวสองอย่างมาจัดวางบนโต๊ะก่อนโดยไม่รังเกียจที่เขาสั่งอาหารน้อย อย่างหนึ่งเป็นเต้าหู้ขาวละมุนคลุกกับต้นหอม เมื่อได้ลองลิ้มยังได้รสเปรี้ยวกลมกล่อมเบาบาง ถูกปากเขายิ่งนัก อีกอย่างเป็นน้ำแกงไก่ตุ๋นผักกาดขาว ไก่ทั้งตัวเข้มข้นออรอสเต็ม นับว่าสิ้นคอกเช่นกัน สุราเป็นสุราผลไม้หมักใหม่ อบอุ่นหวานนุ่ม สดชื่นเป็นอย่างยิ่ง

กินอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดกับข้าวจานสุดท้ายก็ถูกยกออกมา มันคือเส้นบะหมี่หนึ่งชามในน้ำแกงร้อนกรุ่น เป็นอาหารแนะนำที่เขานอนไว้บนป้ายแพรวแดง เงินเยว่ไม่ได้ชื่นชอบอาหารประเภทแป้งเป็นพิเศษ เพียงแต่เห็นมันอยู่บนโต๊ะของหลาย ๆ คน จึงลองสั่งมา เมื่อมองดูดีๆ หน้าตาของบะหมี่ชามนี้ไม่เลวเลยทีเดียว แป้งถูกตัดเป็นเส้นยาวประมาณหนึ่งจื่อกว่าๆ น้ำแกงใสเป็นมันวาว แล้วยังใสเนื้อพะ

หมักลงไปอีกสองชั้น กลิ่นหอมเตะจมูก

เงินเยวี่ใช้ตะเกียบไม้คียบเส้นขึ้นมาหนึ่งเส้นแล้วส่งเข้าปาก รู้สึกได้ถึงความแตกต่างทันที นี่ไม่เหมือนกับแป้งทั่วไปที่นุ่มนิ่มไม่ให้สัมผัสเวลาเคี้ยวดังเช่นขนมปังปกติ กลับกันเส้นบะหมี่นั้นเหนียวเหนียว กลิ่นข้าวสาเล็ดติดจมูก รสชาติไม่เลวเลยจริงๆ ไชมันในเนื้อนุ่มกลมกล่อม นี่เป็นถึงเนื้อแพะเชียว! แต่ไม่มีกลิ่นสาบแพะเลยสักนิด ไม่รู้ว่าใส่เครื่องเทศอันใดลงไป

การได้กินบะหมี่ร้อนๆ สักชามเช่นนี้ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงย่างเข้าฤดูหนาวช่างทำให้รู้สึกเจริญอาหาร เงินเยวี่ปล่อยวางความคิดทั้งหมด ตั้งใจกินอาหารเท่ากินได้ไม่กี่คำ เสียงของลูกค้าในภัตตาคารก็ดังมาเข้าหู

“ได้ยินว่าจี้โจวจะสร้างถนนหลวงอีกแล้ว คราวนี้พวกตระกูลชั้นสูงก็เข้ามาเอี่ยวด้วย...”

“ตระกูลชั้นสูงที่ใดจะยอมเปลืองแรงเปลืองทรัพย์มาสร้างถนนให้ทางการเรื่องนี้มิใช่เรื่องของขุนนางประจำเมืองหรือ?”

“ใครเลยจะรู้ เพราะชาวที่ออกมาจากทางจวนผู้ว่าการเหมือนจะบ่งบอกว่ามีผลประโยชน์ให้แสง”

“ผลประโยชน์อันใด คงไม่ใช่แค่นี้เปิดร้านแถวศาลาพักม้าหรือ?”
คนผู้นั้นหัวเราะ “จี้โจวติดกับโยวโจวและเหยียนโจว ไม่รู้ว่าจะเปิดศึกกันเมื่อใด!”

ทางนั้นหัวเราะสำราญ ใจของเงินเยวี่กลับขึ้นลงไม่สงบ เปิดร้านนอกศาลาพักม้า? คนพวกนี้ไม่เคยไปจี้โจว แต่เขาเคย! แค่วะยะทางหนึ่งวันจากท่าเรือมาถึงท่าข้ามปากแม่น้ำก็ได้พบเห็นร้านรวงไม่รู้ตั้งเท่าใด

เมื่อเป็นการเดินทางไกล ผู้ใดบ้างไม่ต้องการดื่มกิน ไม่มีตำแหน่งขุนนางก็ไม่อาจอาศัยในศาลาพักม้า ก็ทำได้เพียงพักในร้านมิใช่หรือ นี่เหมือนจะเป็นการค้าขั้นใหญ่เลยทีเดียว! อีกทั้งเขาเคยเห็นท่าเรือใหม่ในจี้โจวมาแล้ว ขอเพียงนำเสบียงอาหารมามากพอ ก็จะได้รับสิทธิ์ให้ซื้อสินค้าอย่างเช่นเครื่องเคลือบและเกลือของบั้งโจว หากการสร้างถนนได้ผลประโยชน์เช่นนั้นจริง ไทหนเลยจะไม่ใช้โอกาสอันดีในการเข้ารวบวม

ทรัพย์สินของเขามีไม่มาก จะให้ลำเลียงเสบียงหลายหมื่นตันมาในคราวเดียวคงทำไม่ได้ แต่ค่าใช้จ่ายในการสนับสนุนการสร้างถนนสักท่อนหนึ่ง

ยังพอเป็นไปได้...

ยิ่งคิดยิ่งนั่งไม่ติด เเงินเยว่เร่งกินอาหารในชามอย่างรวดเร็ว แล้วสั่งให้บ่าวคิดเงิน จากนั้นก็รีบร้อนออกจากเชิงอวีน

เนื่องด้วยมีเรื่องในใจ จึงรีบร้อนเดินจนเกือบชนเข้ากับเกวียนเทียมวัวเล่มหนึ่งตอนออกจากร้าน โชคดีที่อีกฝ่ายหลบทัน เเงินเยว่รู้ว่าผิดจึงขอโทษเป็นพัลวัน คนบนเกวียนเองก็ปล่อยเขาไปโดยไม่ได้จูนเฉียวถือสา

ครั้นเห็นกลุ่มพ่อค้าท่าทางรีบร้อนไม่ดูทาง ชายวัยกลางคนบนเกวียนก็ส่ายหน้า “ประชากรจิ้นหยางมากมายซับซ้อน ไม่เหมือนกาลก่อน...”

เขาเคยอาศัยอยู่ในลั่วหยางตอนเด็ก จึงเคยเห็นความรุ่งโรจน์ของเมืองหลวงในอดีต บัดนี้จิ้นหยางกลายเป็นเมืองใหญ่โต แต่กลับวุ่นวายไม่เป็นระเบียบสุดท้ายแล้วก็ยังขาดลักษณะอย่างเมืองหลวง

“ท่านอาจารย์กล่าวได้ถูกต้อง ประจวบเหมาะกับการช่วงหลายวันมานี้มีการสอบคัดเลือก จึงไม่อาจหลีกเลี่ยงความวุ่นวาย เป็นเพราะทางเหนือขาดคน ถึงได้มีมาตรการเช่นนี้กระมัง” หม่อมน้อยที่รับใช้อยู่อีกด้านกล่าวยิ้มๆ

“จะเปิดสอบแล้วหรือ” เมื่อชายวัยกลางคนได้ยิน ก็ย้อนถามอย่างตกใจ การจัดสอบเป็นเรื่องสำคัญอันดับหนึ่งของจิ้นหยางในเวลานี้ คนที่มาถึงที่นี่มีผู้ใดบ้างที่ไม่รู้ คำพูดนี้เหมือนพวกไม่ปล่อยวางทางโลก แต่คนถูกถามกลับไม่เห็นว่าเป็นเรื่องแปลก “เป็นเช่นนั้น”

คนหนึ่งถามคนหนึ่งตอบ เห็นได้ชัดถึงความแตกต่าง ตระกูลต่าง ๆ มีทัศนคติต่อเรื่องการจัดสอบต่างกัน บางส่วนรู้สึกว่าการกระทำนี้ต่ำช้า ทำลายประเพณีอันดีงามของโลกใบนี้ อีกส่วนกลับรู้สึกว่าเป็นโอกาสก้าวหน้า เพียงแต่ระหว่างสองฝ่าย พวกชนชั้นสูงเปิดเก้าส่วนล้วนเห็นด้วยกับฝ่ายแรก

ส่วนทั้งสองคนบนเกวียน ไม่ว่าจะดูอย่างไรก็เป็นชนชั้นสูง ผู้อาวุโสกว่ามีนามว่าเว่ยเสี๋ย มาจากสกุลเว่ยแห่งเหอตง ส่วนที่ยังเยาว์นั้นนามว่าสวีนสวี มาจากสกุลสวีแห่งอิ่งชว่น แม้ทั้งสองจะไม่ใช้ทายาทหลักสายตรง แต่สายตระกูลชาติกำเนิดก็เป็นอันดับหนึ่งในได้เหล่า

แต่ทั้งสองคนกลับไม่ได้รู้สึกต่อต้านการจัดสอบมากนัก

เว่ยเสี๋ยได้ยินศิษย์พูดเช่นนั้นก็ลูบเครา “มิน่าถึงได้วุ่นวายกันขนาดนี้ รีบ

ออกจกตลตดะวันตกเถด เช้าไปในเขาดึกว้า”

สวีนชวี่ยืม “บงทกคนท่เช้าไปจุดธูปขอพรพระพุททในหุบเขอจมีมกชึ้น อึกหลยส่วน”

ครันได้ยีน เว่เสียก็ถอนหอยใจ “ช่งเถด อย่งน่อยหล่งการสอบเสร์จลัน ก็จะได้พบกับเสลียงจวินกงแล้วไซ่หรือไม่ว่ ไม้รู้ว้าภพพนังในวัดหวยเอนจะเริ่ม วาดได้เมื่อใด”

สำหรับเว่เสีย การสอบคัดเลือกจะเป็นเช่นไรไม่ว่สำคัญ ลิงสำคัญคืองาน ท่กำลังจะไ้รับต่งหวก

บัดนี้เหอตงถูกชงหนุ่ยตครอง เว่เจ้าและเว่เจ็ยสองพีน้องสกุลเว่ย สยหล่งก็เดินทงไปย่งหยงโจวแล้ว ส่วนเขเคยอยู่ในแคว้นอู่เมื่อครันย่งเป็น เด็ก ร้าเรียนวิชการวาดภพมกจากเฉาบู๊ช่งหนึ่งในยอดฝีมือท่งแปดแห่งแคว้นอู่ ช่งเป็นยอดฝีมือทงด้านจิตรกรรม ตอนนีสำเร็จวิชศิลปะ เลือ่งชื้อไปสามเมือง ในแคว้นอู่ มีฉยเป็นปราชญ์แห่งจิตรกรรม

เว่เสียไม่ว่สนใจผลตบเทนท่วัดหวยเอนมอบให้ แต่พระพุทธรูปในถ้ำหิน ท่เพ็งจะแกะสลักตรงใจกลางภูเขชชีซานแห่งจิ้นหยงกลับททำให้เขสนใจมกกว่ว หลยเท่ว อาจารย์ของเขเฉาบู๊ช่งถนัดการวาดรูปพระพุทท มีฉยว่ว ‘บรรพชน แห่งพุททจิตรกรรม’ เขเองก็ไ้ร้าเรียนทกษะอย่งเดียวกันมกด้วย จิงไ้กล่ชิด กับพุททศาสนเป็นอย่งย่ง ส่วนยามนี้ จิ้นหยงกลับเป็นศุนย์รวมพุททศาสน อันดับหนึ่งในแดนเหนื่อ กระท่งพระภิกษุช่นสูงอย่งเช่นจู่ฝ่าต่าก็ย่งพำนักอยู่ใน วัดหวยเอน

การไ้รับความสำคัญจกวัดพุททอันดับหนึ่งเช่นนี้ช่งน่่าตื้นตัน ไม้ต้ง พุดถึงตามสันเขต่งๆ ล้วนมีพระพุทธรูปแกะสลักจกหินท่งลัน ล้วนเป็นผลงาน ท่ช่งฝีมือจกชชีเสลียง ตุนหวง ต้าเย่ว ลงแรงเลือดเนื้อสร้งชึ้น เพียงแคไ้ดมอ กก็เป็นประโยชน์ เว่เสียผู้หลงใหลในงานศิลปะ มีหรือจะปล่อยไปเฉยๆ

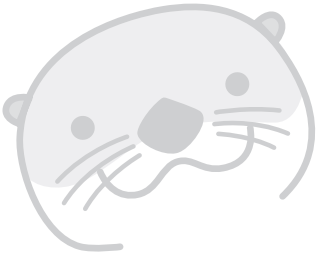
เมื่อได้ยีนว่วเว่เสียจะไปบั้งโจว สวีนชวี่ศิษย์ผู้สืบทอดจิงติดตมมารับใช้ แม่ว่จะช่นชอบจิตรกรรมเช่นเดียวกัน แต่สวีนชวี่ไม้ไ้สนใจแคภพวาดเหมือน เว่เสีย บัดนี้อ้วโจวเกิดควมบ่นปวนไม่ว่างเว่น อิงชว่นเฉชิจญศึกบ่อยย่งกว่ว สกุลสวีนเตรียมตัวจะโยกย่ำลงไ้เข้าสู่วามิกัดต่ตอภษตรีย์ใหม่ แต่อิงชว่นมี

อาณาเขตติดกับซื่อโจว ปกติพวกตระกูลใหญ่ก็คิดสร้างรากฐานหลายจุดเหมือนกระต่ายเจ้าเล่ห์ต้องมีสามโพรง¹ ในเมื่อเหลียงจื่อซิปครองสามมณฑล กลายเป็นขุนนางใหญ่เหนือผู้ใด ไม่เต็มพินข้างเขาไว้บางคงจะไม่เหมาะ

ดังนั้นคราวนี้สวินชวีจึงติดตามมาด้วยจุดประสงค์ในการสืบเสาะ แต่สวินชวีเป็นคนสบายๆ จึงไม่มีความรู้สึกด้านลบต่อมาตรการต่างๆ ของบิ่งโจว กลับรู้สึกที่แห่งนี้ดูมีชีวิตชีวา ดีกว่าทางใต้ ดังนั้นจึงไม่ต่อต้านมาตรการใหม่ๆ อย่างเช่นการจัดสอบคัดเลือกมากนัก บัดนี้กลับคิดว่าสกุลสวินควรทิ้งตระกูลสายรองไว้ที่บิ่งโจวบ้าง

ทว่าก็ได้แต่คิด สุดท้ายก็ยังคงต้องฟังความคิดเห็นของผู้อาวุโสในตระกูล ไม่นานสวินชวีก็ปล่อยวางภารกิจทางโลก แล้วสนทนากับอาจารย์เรื่องรูปสลักพระพุทธรเจ้าในถ้ำแทน

เกวียนเทียมวัวเชื่องช้า ไม่เร่งไม่ร้อน เดินหันหลังออกจากกลุ่มคน

¹ แปลว่า จะทำการอะไรในสถานการณ์เสี่ยงๆ ก็ต้องเตรียมแผนรับมือเอาไว้หลายๆ ชั้นกันผิดพลาดหรือมีทางรอดอื่นๆ เผื่อไว้

ตอนที่ 323

“ข้าได้ยืนยันว่าในตลาดมีคนเก็บข้อสอบ อัศจรรย์แท้เชียว!” คนยังไม่ถึง แต่เสียงดังมาก่อนแล้ว เสียงใสดังไกลเข้ามาเรื่อยๆ

สองคนในห้องเงยหน้าขึ้นพร้อมกัน คนหนึ่งหัวเราะออกมา “ผู้เงินมาได้ อย่างไรก็ตาม หนึ่งงานราชการมาหรือ”

“ไหนเลยจะมีเรื่องเช่นนั้น! เพียงแค่มาหาคนในสำนัก แล้วจึงเข้ามาทักทาย พี่ก็ว่าเท่านั้น...” จู่ๆก็จื่อสาวเท้ายาวเข้ามาด้านใน ครั้นเห็นว่าด้านข้างแก้วผู้มีคนอยู่ อีกคนก็ชะงัก แล้วรีบคารวะก่อนกล่าวว่า “ไม่ว่าพี่กานก็อยู่ด้วย เสียมารยาทแล้ว”

ผู้ที่นั่งอยู่ข้างแก้วผู้คือกานเป่าที่เพิ่งเข้าสำนักจื่อเมื่อปีก่อน กานถ่งทานปู ของคนผู้นี้เป็นตุถึงโหวเป็นถึงแม่ทัพยุทธขจรแห่งแคว้นอู่ ทว่าบิดากลับเป็นแค่ ขุนนางผู้ช่วยในเมืองตันหยาง ไม่นับเป็นยศใหญ่โตอะไร อย่างไรก็ตามเขาตั้งใจ เล่าเรียนมาตั้งแต่ยังเด็ก อ่านตำรามามาก จึงมีชื่อเสียงโด่งดัง หากคิดรับตำแหน่ง อย่างเช่นปลัดก็นับว่าเป็นไปได้

แน่นอนว่าเป็นแผนการเมื่อครั้งยังสงบสุข บัดนี้เกิดความวุ่นวายทั่ว ทุกแห่งหน ไหนเลยจะมีหนทางให้ค่อยๆ ใต้เต้า กานเป่าไตร่ตรองดูแล้วว่าที่ บ้านเกิดเมืองนอนตนเกิดความโกลาหล ไม่อาจแสวงหาความมั่นคงได้ หลังจาก ได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับหอหนังสือในบึงโจว ก็ครุ่นคิดพิจารณาอยู่นาน ในที่สุด ก็เดินทางมาเป็นนักการศึกษาที่จิ้นหยาง

สำนักฉิวเสียนแตกต่างจากสำนักฉิวจื่อ เพราะคัดเลือกขุนนางอย่างจริงจัง ทั้งยังมีแต่ปราชญ์ชั้นสูงแวะเวียนไปมา เก็บตำราไว้มากมายไม่แพ้สำนักศึกษา ไท่เสวียในลั่วหยาง โดยหลักการแล้ว กานเป่าควรจะมีความสุขอยู่กับตำรา ทั้งวันทั้งคืน หรือศึกษาวินัจฉัยเรื่องคัมภีร์กับสหายร่วมวงการ จนกระทั่งได้เข้า เป็นขุนนางในวันใดวันหนึ่ง

ใครเลยจะคิดว่าไม่นานนัก เขากลับกลายเป็นสหายสนิทกับกัวผู่ผู้ ‘สันโดษ’ และได้สร้างมิตรภาพอันลึกซึ้งกับเก๋อหงผ่านทางกัวผู่ กระทั่งซานจวินกรมโยธาธิการ ที่นาน ๆ จะได้พบเจอกันสักหนอย่างจุ่เถจื่อ ก็นับว่ารู้จักมักจี่กันแล้ว

“จู่ซานจวินเกรงใจไปแล้ว” กานเป่าเอ่ยเสียงนุ่ม “ไม่ทราบว่าจะถึงข้อสอบ ที่พูดถึง คือเรื่องอะไรกันหรือ”

คำพูดนั้นทำให้บรรยากาศกลับไปเป็นเหมือนเดิม จู่เถจื่อเองไม่ใช่คน เครื่องครัดในพิธีรีตอง จึงหัวเราะพลางนั่งลงด้านข้างคนทั้งสอง “ก็การจัดสอบ อย่างไม่รู้เรื่อง มีคนรวบรวมข้อสอบครั้งก่อนๆ มาจัดทำเป็นรูปเล่ม แล้วบอกว่า สามารถคาดการณ์ข้อสอบคราวนี้ได้ เล่มหนึ่งขายได้เป็นหลักพันเชียว”

ทันทีที่ได้ยินเรื่องนี้ กัวผู่และกานเป่าก็หัวเราะออกมา การสอบคัดเลือก เพิ่งจะจัดขึ้นได้สองปี รวมแล้วจัดสอบได้ไม่เกินสามถึงสี่ครั้ง จะรวบรวมอันใด ออกมาได้ อีกทั้งโจทย์ในข้อสอบเหล่านั้น สำหรับผู้ที่อ่านจนไม่เหลือตำราให้อ่าน ทั้งหลังผ่านตาหนหนึ่งก็ไม่เคยลืมเลือนอย่างพวกตน แทบเหมือนเป็นการละเล่น ของเด็ก ๆ ข้อสอบง่ายขนาดนี้ยังต้องเก็งอีก น่าขันสิ้นดี

กัวผู่ส่ายหน้า “เกรงว่าจะมีคนหลงกล”

“ก็ไม่แน่หรอก” จู่เถจื่อยิ้ม “อย่างน้อยก็อาจจะได้เคล็ดลับบางอย่าง สำหรับวิชาคำนวณ แต่ใครเลยจะไม่เคยอ่าน ‘วิชาคำนวณเก้าบท’ บ้าง วิชาอื่น ต่างหาก ถึงจะเป็นภุมญาแจล้าคำญ”

หลังจากอรรถาธิบาย ‘วิชาคำนวณเก้าบท’ ได้ถูกจัดทำขึ้น ก็กลายเป็นตำรา ที่ต้องเรียนในวิชาคำนวณ เมื่อครั้งที่เพิ่งจัดการสอบคัดเลือก ยังสามารถใช้ความรู้ พื้นฐานในการแบ่งระดับความรู้ จากตอนนั้นผ่านมานั้นนาน หากไม่ศึกษา ‘วิชาคำนวณเก้าบท’ จนชำข้อง ใครเลยจะกล้ามาเข้าร่วมสอบ ดังนั้นหากคิดอยากแบ่ง ระดับความรู้ จึงต้องใช้วิชาอื่น

“ถ้าแค่อ่านตำรา มากหน่อยก็สามารถเข้าร่วมการสอบได้ นั่นต่างหากถึงจะเป็นจุดอ่อนของการสอบ” กานเป่าที่อยู่อีกด้านทอดถอนใจ คนที่ไม่สนใจในวิชาคำนวณเช่นเขา ก็ยังคงอ่านตำรา ‘เก๋าท’ และ ‘ตำราคำนวณโจวบี๋’ ส่วนตำราประวัติศาสตร์ที่ชื่นชอบก็ไม่ว่าอ่านไปมากมายเพียงใด ดังนั้นจึงไม่สนใจการสอบแบบนี้

“แต่แค่เลือกขุนนางเสมียน เหตุใดต้องละเอียดยิบถึงเพียงนี้” ก้าวผู้กลับมองออกอย่างทะลุปรุโปร่ง ผู้รอบรู้ก็อยู่ในสำนักฉิวเสียนและฉิวจือมิใช่หรือ ตอนนี้การจัดสอบมิใช่หนทางเดียวในการเลือกขุนนาง แค่เสริมขึ้นมาเท่านั้น

“ไม่จำเป็นต้องเป็นขุนนางเสมียน ปีนี้มีตระกูลสายรองของพวกชนชั้นสูงมาเข้าร่วมการสอบเป็นจำนวนมาก ไม่รู้ว่าต่อไปจะเป็นเช่นไร” ไม่ว่าจะพูดอย่างไร จูไถจือก็เป็นซานจวินของกรมโยธาธิการ เป็นบุคลากรอันสำคัญของทหกรรมในที่ว่าการณ์ถนพล จึงล่วงรู้แนวทางการพัฒนาของมณฑลลึกซึ้งกว่า

เพียงแต่ไม่ว่าจะยืนยันเช่นไร เรื่องนี้ก็ไม่ใช่ข้อเกี่ยวกับบัณฑิตทั้งสองตรงหน้า ก้าวผู้ยิ้ม “ไม่พูดเรื่องอื่น ข้าเพิ่งได้รับจดหมายจากจื่อชวน น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง ผู้เงินมาดูเร็ว!”

ถึงแม้จะถูกเปลี่ยนเรื่อง จูไถจือก็ไม่ใส่ใจ รับจดหมายจากก้าวผู้มาอ่าน บัดนี้เก๋อหงยังอยู่ในเมืองเย่ ถือเป็นขุนนางตำแหน่งใหญ่คนหนึ่งเหมือนกัน แต่ไม่เคยว่างเว้นจากงานอดิเรกที่ชอบ เขาใส่ใจในสำนักเต๋าสำหรับสังเกตหลักวิถีตามธรรมชาติมาโดยตลอด วัสดุย่อมลึซนิตใหม่ที่ปรากฏขึ้นในท้องตลาดตอนนี้ก็เป็นผลงานจากสำนักเต๋าสำหรับสังเกตหลักวิถีตามธรรมชาตินั่นเอง

ทว่าครั้งนี้ เขาไม่ได้ส่งจดหมายมาด้วยเรื่องเหล่านั้น แต่เป็นเรื่องที่ค้นพบใหม่จากการหลอมยา นอกจากเรื่องอัตราส่วนของยาแล้ว ยังอธิบายเรื่องวิธีการหลอมกำมะถันที่ได้มาจากในเหมือง ตัวอักษรของเก๋อหงนั้นงดงามอย่างหาคนเทียบเคียงยาก เวลาเขียนอธิบายอย่างละเอียดล่อ จึงยิ่งทำให้ผู้คนอ่านอย่างหลงใหลดูจตุต้งต้องมนตร์

จูไถจืออดเอ่ยชมเชยไม่ได้ “ทักษะเล่นแร่แปรธาตุของพี่เก๋อพัฒนาไปมาก! กำมะถันนี้ออกมาจากสารส้มได้จริงหรือ”

แค่ถามก็จู้จุกบอดได้ทันที แม้ก้าวผู้กับกานเป่าจะชื่นชอบแนวคิดหยินหยาง

และธาตุทั้งห้า รอบรู้หลักการ แต่เรื่องหลอมนยาเล่นแร่แปรธาตุนั้นกลับไม่สนใจตัดนัก

“บางทีอาจให้สำนักเต๋าสำหรับสังเกตหลักวิถีตามธรรมชาติศึกษากรรมมัง”
กั้วผูลุบครากกล่าว “เพียงแต่นี้อย่างไม่หมด จื้อชว่นกล่าวไว้ในจดหมายว่า บางทีอาจสามารถจัดทำสารานุกรมโอสถขึ้นมาเหมือนกับ ‘เออร์ทยา’ ก็เป็นไปได้”

ก่อนหน้านั้น กั้วผูลุบเคยทำอรรถาธิบายตำรา ‘เออร์ทยา’ แม้เขาจะเป็นคนสันโดษ แต่ผู้ที่เคยเห็นงานเขียนของเขาล้วนต้องชื่นชมไม่ขาดปาก โดยเฉพาะวิธีการวาดรูปประกอบคำอธิบายของเขา ทำให้สิ่งที่กำลังขยายความอยู่ชัดเจนด้วยการมองเพียงผาดเดียว

จูเถิฉือชะงัก “สารานุกรมโอสถนี้มีประโยชน์อันใด”

“มีสมุนไพรมากชนิดที่รูปลักษณ์คล้ายกัน แต่การใช้งานกลับต่างกัน หากใช้ผิด อาจทำลายชีวิตคน จื้อชว่นเห็นวิธีการวาดภาพของข้าแล้วชอบ ถึงได้คิดเรื่องอรรถาธิบายโอสถขึ้นมา” กั้วผูลุบอธิบาย

จูเถิฉือพลันเข้าใจ จึงผงกศีรษะไม่หยุด “การกระทำคราวนี้ของพี่เกือบจะสร้างคุณประโยชน์ให้ชนรุ่นหลังนับร้อยรุ่น!”

ในข้อสอบคัดเลือกของบั้งโจ้วมีวิชาการแพทย์รวมอยู่ด้วย วิชาการแพทย์จึงกลายเป็นหนึ่งในวิทยากรที่ผู้คนเชี่ยวชาญ อีกทั้งผู้ใดบ้างที่ไม่มีบิดามารดา ภรรยาหายาก ดังนั้นการเรียนรู้อาชีพจึงมีประโยชน์ จูเถิฉือรู้ดีว่าเก๋อหงซึ่งชอบการหลอมนยาตาม ใกล้เคียงกับโอสถกรรม เพียงแต่ไม่คิดมาก่อนว่าเขาจะวางแผนการเช่นนี้ สมุนไพรมีโลกนี้มีที่พันหมื่น คิดจะรวบรวมจัดเรียงทีละอย่างไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

“หากเขียนสารานุกรมโอสถนี้ขึ้นมาจริงๆ ไม่จำเป็นต้องให้จื้อชว่นจัดทำ แต่เพียงผู้เดียว” กานเป่าแทรก “มีผู้หาผู้จัดทำสักหลายคนหน่อย ช่วยกันลงแรงเหมือนการประพันธ์บันทึกโบราณ จะรวดเร็วขึ้นหลายส่วน”

“แต่เช่นนั้นต้องจัดตั้งโครงการ” เรื่องนี้กั้วผูลุบเป็นผู้เชี่ยวชาญ “ถ้าคุณทางโรงหมอเข้าไป จะต้องสนับสนุนอย่างเต็มที่กำลังแน่นอน หลังจัดทำออกมาเป็นเล่ม ไม่แน่ว่าอาจได้ประทับพิมพ์แล้วแจกจ่ายออกไปทั่วหล้า”

บัดนี้ทักษะแกะสลักแม่พิมพ์ของบั้งโจ้วนับว่าเข้าสู่รูปเข้ารอย แต่จำนวนตำราที่พิมพ์ออกมาได้ยังมีปริมาณจำกัด เรื่องนี้ยังต้องเปลืองแรงเปลืองเวลา

เป็นอย่างยิ่ง คนทั่วไปที่ทุนทรัพย์ไม่พอให้ทำ หากอยากได้แรงสนับสนุนจากที่ว่าการมณฑล ก็ต้องเป็นเรื่องที่ตรงใจเหลือจ้วงกวง ปกติจ้วงกวงก็ผลักดันวิชาการแพทย์มาโดยตลอด ถ้าจัดทำตำราชั้นยอดเช่นนี้สำเร็จ ไม่น่าว่าจะเป็นงานประพันธ์เรื่องชื่อที่ถูกส่งต่อไปรุ่นสู่รุ่น

ครั้นได้ยินคำนั้น ดวงตาของกานเป่าก็ฉายแววอัจฉริยชื่นชม ไม่ว่าจะเป็นการฉันทวิจหรือฉิวเสียน มีผู้ใดบ้างไม่คาดหวังว่าตำราที่ตนประพันธ์จะถูกเผยแพร่ส่งต่อไป แม้การคัดลอกจะดีแต่ก็เทียบกับการประทับพิมพ์ไม่ได้ เพียงแต่เขามาถึงบึงโจวสักพักแล้วก็ยังไม่รู้ว่าสิ่งที่ตนอยากศึกษาต่อคือสิ่งใด ลู่เก๋องหรือกัวผู่ตรงหน้าไม่ได้จริง ๆ

จูเถจื่อไม่ใช่ผู้ที่ถนัดงานวิชาการ ยิ่งไม่สนใจว่าเก๋องจะได้โอกาสสืบทอดผลงานไปยังชนรุ่นหลัง พอได้ยินเรื่องนี้ก็ถึงจุดประสงค์แรกเริ่มเดิมทีที่พาตัวเองมาที่นี่ได้ “จริงสิ ได้ยินว่าลั่วหยางส่งตำราม่าจำนวนหนึ่ง ที่กัวเจอต่าราใหม่ ๆ หรือไม่”

สำนักศึกษาหลวงในลั่วหยางถูกเผา ตำราล้ำค่านับหมื่นเสียหาย ดังนั้นหลังจากได้ลั่วหยางกลับคืนมา เหลียงเฟิงจึงสั่งจัดระเบียบตำราที่เหลืออยู่ของลั่วหยางก่อน แล้วให้คนลำเลียงส่งมายังบึงโจว ตำราเหล่านี้ถือเป็นสมบัติในใจของใครหลายคน สำนักฉิวเสียนและฉิวจื่ออาจต้องแก่งแย่งกันสักตั้ง

กัวผู่ฉวยโอกาสที่ตนเป็นผู้จัดตั้งโครงการ ทั้งยังเป็นโครงการซึ่งทางที่ว่าการให้ความสำคัญ จึงได้เลือกตำราก่อนใครอื่นทุกครั้ง ทว่าหนังสือที่เขาเลือกกลับเป็นตำราปภินกะที่ผู้อื่นไม่ค่อยสนใจ แต่จูเถจื่อกลับกระตือรือร้น และฉวยโอกาสตอนออกมาทำงานข้างนอกแอบมาหา

กัวผู่หัวเราะว่า “เจอนะเจออยู่ มีหน้าซำยังมีวรรณกรรมเกี่ยวกับเรื่องลี้ลับเหนือธรรมชาติอีกด้วย แต่คราวนี้น้องชายมาซำเกินไป จะต้องรอให้หลังเชิงอ่านจบก่อนแล้วค่อยว่ากันใหม่”

จูเถจื่อถามอย่างประหลาดใจ “พี่กานเองก็ชื่นชอบวรรณกรรมพิสดารเหนือธรรมชาติหรือ”

เขายังนึกว่าผู้ที่ชอบของเช่นนี้ ส่วนมากน่าจะเป็นคนในสำนักฉิวจื่อเสียอีก ไม่คิดว่ากานเป่าผู้มาจากฉิวเสียนก็ชอบหนังสือปภินกะเช่นนี้ด้วย

กานเป่าไม่แก้ตัว “เรื่องพิสดารน่าสนใจ ทั้งยังสามารถพิสูจน์ได้ว่าเรื่อง
ผีสังเทวดานั้นไม่ใช่เรื่องลวง ข้ายังเคยบันทึกไว้หลายฉบับ”

“อ่า! ขอให้ห้องชายผู้นี้อ่านบ้างได้หรือไม่” จูโถจื่อกระปรีกระเปร่าขึ้น
ทันควัน เขารู้ดีว่าสำนวนของกานเป่านั้นทั้งห่างตนไปไกลลิบ ไม่รู้ว่านิทานพิสดาร
ที่ประพันธ์จะเป็นเช่นใด

ไม่คาดคิดว่าทั้งสองจะมีความสนใจตรงกันในเรื่องนี้ กานเป่าไม่ตระหนี่
ตอบรับง่ายตาย จูโถจื่อยังมีงานราชการที่ต้องทำ หลังจากสนทนาพาทีกันอย่าง
สนุกสนานอีกสองสามคำ จึงจากไปพร้อมกับหนังสือใหม่อย่างพึงพอใจ

“ทายาทตระกูลชั้นสูงที่มาเข้าสอบในครั้งนี้น่ากลัวว่าจะไม่ต่ำกว่าสามสิบคน”
เรื่องที่จูโถจื่อพูดเล่นๆ แต่เมื่อออกจากปากของชานจวินกรมพิธีการอย่างพันทลวง
กลับไม่ง่ายตายเช่นนั้น “กระทั่งสกุลกัวแห่งจิ้นหยางก็ยังมีมาเข้าร่วมหลายคน
แม้ว่าล้วนเป็นตระกูลสายรองก็ไม่อาจดูเบา”

จุดประสงค์ดั้งเดิมของการจัดสอบ ก็คือการรักษาสมดุลอำนาจของตระกูล
ทั่วไปกับตระกูลชั้นสูง สร้างหนทางให้คนยากจนได้เข้ารับราชการ แต่ตอนนี้ชนชั้นสูง
กลับลดตัวลงมาเข้าร่วมการสอบ จึงเกิดผลกระทบใหญ่หลวง ตระกูลที่ไม่อาจ
เชิญอาจารย์ดี ๆ ขาดแคลนตำราจะสามารถเอาชนะชนชั้นสูงที่มีรากฐานแข็งแกร่ง
ได้อย่างไร ไม่แน่ว่าหลังจากนี้ไปอาจต้องให้ตำแหน่งแก่เหล่าชนชั้นสูงที่สอบผ่าน

เมื่อเป็นเช่นนี้ จะต่างอันใดจากระบบเก่าขึ้นแล้ว

ทว่าเสียงเฟิงไม่ได้มีสีหน้าประหลาดใจ “มีผู้ยอมลดตัวกลับเป็นเรื่องดี
หากไม่ยอมโอนอ่อนเลยต่างหากถึงจะน่าปวดหัว”

ดูจากลักษณะการวางตัวอันฉลาดเฉลียวของเหล่าตระกูลชั้นสูง ปัญหา
นี้แทบจะสามารถคาดการณ์ได้แต่แรก เพียงแต่เสียงเฟิงไม่ได้กลัว สิ่งที่เขา
ต้องการไม่ใช่การกดชนชั้นสูงแล้วให้บัณฑิตยากไร้ขึ้นแทน แต่เป็นการสลายกลุ่ม
ผลประโยชน์ที่มีในตอนี้ แล้วนำมาใช้งานเอง

ในยุคสมัยที่ทุนรอนทางการศึกษาต่างกันอย่างสุดขีด คนมากความสามารถ
จากตระกูลชั้นสูงย่อมมีเยอะกว่า ขอเพียงสามารถสอบผ่านและยอมเข้ามาอยู่
ในระบบใหม่ของตน เหตุใดจึงต้องกังวลเรื่องชาติกำเนิดด้วยแล้ว

ความจริง ยิ่งผู้คนกระตือรือร้นต่อชนชั้นสูงมากเท่าใด การรวมกลุ่มในตระกูลก็จะลดน้อยลง เหล่าชนชั้นสูงที่ ‘ยินยอมพร้อมใจจะตกต่ำ’ จะต้องถูกเบียดบังโดยกลุ่มคนที่ก่อร่างสร้างตัวขึ้นมาด้วยตัวเอง และสิ่งนี้ก็คือรากฐานที่เป็นของการสอบเคอจิวี่ และกลายเป็นมาตรฐานในการคัดเลือกขุนนาง

เพียงได้ฟังคำนั้น ฟันหลงก็เข้าใจความต้องการของนายท่านทันที แล้วก็ได้แต่ทอดถอนใจ เมื่อเป็นเช่นนี้คงยากที่เหล่าบัณฑิตยากไร้คิดจะล้มตาอัปาทได้อีก

เพียงแต่ต่อให้มึใจเอนเอียง เขาก็ยังรู้ว่าต้องแยกแยะหนักเบา จึงผงกศีรษะตอบว่า “ข้าน้อยเข้าใจ เพียงแต่เมื่อเป็นเช่นนี้ เกรงว่าผู้เข้าสอบคงมากขึ้นทุกปี สำนักศึกษาจนเกินกว่าจะรองรับไหว”

เรื่องนี้เป็นปัญหาใหญ่เช่นกัน ตอนนั้นผู้เข้าสอบคัดเลือกที่เชี่ยวชาญเพียงสาขาวิชาเดียวมีไม่ต่ำกว่าห้าร้อยคน ต่อให้แต่ละสาขาวิชาจัดสอบแยกกัน ก็ยังคงสร้างแรงกดดันหนักหนาให้แก่ขุนนางจัดสอบและขุนนางคุมสอบ ต่อไปทุกครั้งที่เปิดการสอบก็ต้องเตรียมกำลังคนเป็นหมื่นในสนามสอบเขียวหรือ

เหลียงเฟิงสายหน้า “หลังจากทุกมณฑลสงบสุขแล้ว ก็ให้เริ่มจัดสอบตามท้องที่ แต่ละมณฑลเลือกมาหนึ่งเมืองเพื่อจัดสอบในฤดูใบไม้ผลิ หากสามารถผ่านการสอบท้องถิ่น ค่อยเข้าร่วมการสอบฤดูใบไม้ร่วงที่จิ้นหยาง”

“นับเป็นทางแก้เช่นกัน เพียงแต่การสอบตามภูมิลำเนาอาจโงงได้ง่ายขึ้น” ฟันหลงเคยเป็นหัวหน้าบัณฑิตของสถานศึกษาประจำเมือง จึงได้พบเห็นการโกงข้อสอบมานับไม่ถ้วน หากมอบอำนาจคุมสอบให้ทางท้องถิ่น จะถูกตระกูลชั้นสูงครอบงำอีกหรือไม่

“เช่นนั้นค่อยหาทางป้องกัน” เหลียงเฟิงจะมีหนทางใดมาป้องกัน การสอบเข้ามหาวิทยาลัยในยุคหลังยังมีกระทั่งคนเข้าสอบแทน อย่าว่าแต่สังคมนิยุคชนชั้นวรรณะอันเลวร้ายเช่นนี้ “ยังมีสถานศึกษาประจำเมือง ให้เป็นส่วนหนึ่งของการจัดสอบท้องถิ่น เมื่อสถานการณ์สงบเรียบร้อย ก็ถึงเวลาที่ฟื้นฟูสถานศึกษาประจำเมือง”

ฟังเค้าลางก็ทราบความ ฟันหลงเข้าใจความหมายของเหลียงเฟิงทันที นั่นหมายความว่าต้องการให้สถานศึกษาประจำเมืองเป็นสถานที่ที่บัณฑิตยากไร้

สามารถเข้าศึกษาได้ หากมอบอำนาจในการจัดสอบให้ไปจริง ๆ จุดนี้กลับแสดงให้เห็นว่านายท่านให้ความสำคัญกับการศึกษา ถ้าเป็นเช่นนี้ต่อไป ยังต้องกลัวว่าจะไม่มีผู้มีความสามารถให้ใช้งานอีกหรือ

แต่เรื่องเหล่านี้ ยังเป็นภาพในอนาคตอันไกลทั้งสิ้น แม้ว่าจะรู้สึกตื่นเต้น แต่พื้นหลังก็ไม่เข้าชี้เรื่องนี้อีก จึงเปลี่ยนหัวข้อกลับไปเรื่องการสอบคัดเลือก เรื่องสำคัญจะต้องจัดการโดยละเอียด หลังจากฝันร้ายออกมาทีละข้อ ๆ อยู่นาน เขาจึงรับคำสั่งแล้วถอยออกไป

อีกสองวันก็จะถึงวันสอบ ไม่รู้ว่าคราวนี้จะคัดเลือกผู้ที่สามารถใช้งานได้มากอีกสักกี่คน ซื่อโจ้วยังมีตำแหน่งว่างไม่น้อย เหลียงเฟิงนวดขมับ แล้วยึดตัวยี่ห้านก่อนเดินไปยังเรือนหลัง

ทำงานราชการมาทั้งวัน ไรขอกินข้าวพักผ่อนก่อนค่อยว่ากัน

ทว่าแม้จะคิดเช่นนั้น แต่พอก้าวเท้าเข้าสู่ห้องพัก คนสองคน หนึ่งเล็กหนึ่งใหญ่ที่นั่งประจันหน้ากันอยู่ ต่างหันมามองเขาพร้อม ๆ กัน

“ท่านพ่อ!”

“นายท่าน!”

กตลองอ่าน